

CARTA DOMINICAL

10 DE JUNY DE 2018

RESSÒ DE LA PARAULA

Oracions polítiques (I)

Tenim la gosadia d'endinsar-nos en un terreny perillós, com és el de l'oració relacionada, d'una forma o altra, amb la vida política.

En realitat tota autèntica oració, almenys tota oració que podem anomenar cristiana, “és política”: la fe i la pregària conformen la vida en totes les seves dimensions, també la dimensió política.

Avui la política entre nosaltres impregna, gairebé obsessivament, la nostra vida. És més, l'assumpte adquireix summa importància en considerar que en una i altra opció política hi ha creients sincers i que fan la seva pròpia oració, fins i tot amb les mateixes fórmules.

L'oració del polític cristià, a més de la riquesa pròpia de tota veritable oració, incorpora una font de vida específica d'inspiració: ell ostenta o busca el poder per a servir. Encara que és un servidor de la societat, es veu sotmès a fortes temptacions i les seves decisions afecten profundament a molts, sobretot en l'àmbit de la justícia i els drets humans. La responsabilitat s'acreu quan, a més, tot obeint la voluntat del Déu cristià, sempre ha de fer justícia amb el pobre...

És possible, i fins i tot desitjable, que el polític cristià s'inspiri en la Sagrada Escripura per pregar. La Bíblia està plena de bellíssimes oracions posades en boca de responsables polítics, especialment de reis, jutges, autoritats, magistrats... En general tots se senten cridats per Déu a exercir la seva missió. Però fem un important advertiment. Si ens fixem, per exemple, en la figura del rei, entorn de la qual sorgeixen, per exemple els anomenats “salmes reials”, observem quelcom essencial. En contrast amb el que passava en les cultures i pobles veïns, el rei no és divinitzat, encara que se li reconegui una especial elecció divina. Això és molt important per a nosaltres, perquè aquesta

“divinització” del rei respon a una de les més greus temptacions del poder polític: l'acumulació de poder, el tancament, el creure's amo i autònom, i la consegüent pèrdua del sentit de servei que té el seu exercici.

Però hem de ser molt honrats i sincers. Les oracions bíbliques, especialment els salms, molt freqüentment reflecteixen conflictes entre grups, bàndols, persones individuals: és la presència dels famosos “enemics” de l'orant, que solen identificar-se amb els enemics de Déu: opressors, injustos, mentiders, aprofitats, etc. El moviment espontani que sent el polític que prega amb aquests textos és identificar aquestes persones amb els seus adversaris polítics. Això és molt perillós. Fa la impressió de ser una interpretació concreta i realista, però té el risc de caure en un fàcil fonamentalisme o bé en una manipulació greu del text bíblic. Així, per exemple, resultaria molt senzill que des d'una determinada opció política s'identifiquessin simplement els impius i superbs del salm 93 (94), que trepitgen i oprimeixen el poble sense pietat, aniquilant els febles i sentenciant contra la llei i contra l'innocent en tribunals corromputs... amb els propis adversaris polítics. Això és legítim?

La urgent regeneració de la política passa sens dubte per la regeneració moral del polític, i aquesta per l'experiència de la trobada orant amb la font de tot Bé, que és Jesucrist. Com anhelem veure reconeguda la integritat de polítics compromesos amb el projecte europeu, tal com Schuman, De Gasperi, Adenauer, Monnet, etc.!

Algunes oracions polítiques ens il·luminaran.